

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 75 0 К 030138 17 Кжж
Бања Лука, 30.05.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Драгомира Миљевића као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Н.М. због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца из Бањалуке, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 75 0 К 030138 16 Кжж од 01.03.2017. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог дана 30.05.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца из Бањалуке и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 75 0 К 030138 16 Кжж од 01.03.2017. године.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 75 0 К 030138 16 Кжж од 01.03.2017. године, донесеној након одржаног претреса пред тим судом, уважавањем жалбе оптуженог Н.М. преиначена је пресуда Основног суда у Мркоњић Граду број 75 0 К 030138 15 К 2 од 18.03.2016. године, којом је овај оптужени оглашен кривим због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело му је изречена условна осуда, са утврђеном казном затвора од 6 (шест) мјесеци и временом провјеравања од 1 (једне) године, тако што је на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен оптужбе да је починио наведено кривично дјело, те одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средства.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац из Бањалуке, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом Врховном суду Републике Српске да преиначи другостепену пресуду, оптуженог прогласи кривим, одреди

кривичну санкцију и обавезе га на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала.

Одговор на жалбу окружног јавног тужиоца поднио је оптужени, те истичући да је жалба уопштена, правно неутемељена и без и једног новог доказа, предложио да овај суд жалбу одбије у цјелости .

На сједници трећестепеног вијећа овог суда републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш је изложио жалбу окружног јавног тужиоца те изјавио да Републичко јавно тужилаштво подржава ту и такву жалбу.

Испитујући другостепену пресуду сходном примјеном одредбе члана 320. ЗКП РС у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и у дијелу да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Супротно наведеним жалбеним тврдњама, овај суд је пажљивом и детаљном анализом садржаја побијане пресуде у вези са жалбеним приговорима нашао да у поступку доношења побијане пресуде није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка у облику противријечности изреке разлосима, како се то жалбом сугерише, те да чињенична основа те пресуде није захваћена недостацима који би довели у сумњу правилност закључка побијане пресуде да није доказано да је оптужени критичног догађаја починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка у облику противрјечности изреке пресуде разлосима у образложењу, која је садржана у одредби члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, је означена као жалбени основ, међутим у образложењу жалбе се не прецизира у погледу којих одлучних чињеница постоји противрјечност, па се с обзиром на то не може прихватити као основан овакав паушалан и неаргументован жалбени приговор заснован на тврдњи да је у поступку доношења побијане пресуде почињен означени облик битне повреде одредаба кривичног поступка.

Надаље, према разлосима садржаним у образложењу побијане пресуде сасвим јасно и недвосмислено произлази да чињенично стање на коме се заснива првостепена осуђујућа пресуда не представља поуздан основ за закључак првостепене пресуде да је оптужени починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, на начин описан у диспозитиву измјењене оптужнице и изреци првостепене пресуде, па како су, по оцјени другостепеног суда, остали у озбиљној сумњи битни чињенични наводи измјењене оптужнице од одлучног значаја за постојање самог дјела, то је тај суд примјеном принципа *in dubio pro reo* садржаног у одредби члана 3. став 2. КЗ РС, преиначио првостепену осуђујућу пресуду, тако што је оптуженог на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС ослободио оптужбе услед недостатка доказа. Дате разлоге у образложењу побијане пресуде (који се манифестују у врло детаљној и савјесној анализи садржаја проведених доказа појединачно и у међусобној повезаности) за такав закључак у погледу доказаности чињеничне основе диспозитива измјењене оптужнице у сегменту чињеница од одлучног значаја које структуришу елементе бића кривичног дјела на које се та оптужница односи,

прихвата и овај суд у цјелости као мјеродавно образложење, а који жалбеним аргументима нису доведени у сумњу.

Наиме, према чињеничном опису диспозитива измјењене оптужнице, оптуженом Н.М. се као радња извршења предметног кривичног дјела ставља на терет кршење бланкетних норми садржаних у одредбама члана 39. став 2. ЗОБС-а (која обавезује возача да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза ...), одредбама члана 43. став 1. ЗОБС-а (која обавезује возача да брзину возила прилагоди саобраћајним условима, тако да возило може благовремено зауставити пред сваком препреком коју под наведеним условима може предвидјети) и одредбама члана 55. ЗОБС-а (која у четири става регулише поступање возача при мимоилажењу возила за различите саобраћајне ситуације под којима се мимоилажење возила одвија, при чему оптужницом није означен одговарајући став за конкретан случај).

Према неспорном утврђењу у поступку доношења побијане пресуде, пут на мјесту незгоде је био недовољне ширине за мимоилажење возила због дјелимичне покривености коловоза снијегом (очишћени дио коловоза од снијега је 3,40 м, а укупна ширина оба возила је 3,59 м), до судара је дошло чеоним дијелом возила (дакле, возила нису доведена у фазу мимоилажења), за предметну саобраћајну ситуацију технички није било могуће утврдити да ли се неко од возила учесника у незгоди кретало безбједном брзином и прије незгоде зауставило, нити брзину кретања возила у фази судара. Код таквог чињеничног утврђења правилност закључка побијане пресуде (за који је та пресуда дала врло детаљне и увјерљиве разлоге на страни 6., 7. и 8.) по коме нису доказане тврдње оптужбе да је непосредни узрок предметне саобраћајне незгоде кршење саобраћајних прописа из члана 55. и 39. став 2. и 43. став 1. ЗОБС-а од стране оптуженог, није доведена у питање аргументима жалбе окружног јавног тужиоца.

Тако се жалба јавног тужиоца, оспоравајући правилност наведеног закључка побијане пресуде, у образложењу позива на налаз и мишљење вјештака саобраћајне струке В.С. и апострофира закључак вјештака да је настанак саобраћајне незгоде посљедица пропуста оба возача који нису зауставили своја возила и договорили се о мимоилажењу на путу који није био очишћен и на којем је било снијега и леда, а потом на основу чињенице да у увиђајној документацији нису евидентирани трагови гурања и заустављања возила, жалба изводи закључак да је првостепени суд правилно поступио када није прихватио одбрану оптуженог (која се заснива на тврдњи да је возио лагано и кочио своје возило када је видио возило из супротног правца и успио стати да се мимоиђу, али је то возило ишло брже и ударило је у његово возило).

Овако конципираним аргументима у образложењу жалба није јасно и прецизно одредила који облик кршења саобраћајних прописа (од 3 кумулативно наведена у измјењеној оптужници), од стране оптуженог је непосредни узрок предметне саобраћајне незгоде, јер бланкетна норма коју жалба има у виду није означена, међутим из тако датог образложења несумњиво произлази да тезу о узроку предметне саобраћајне незгоде жалба гради на тврдњи о пропусту оптуженог што није благовремено зауставио своје возило (сугеришући тиме неприлагођену брзину као узрок настанка незгоде), а за такву тврдњу жалба, како

се то апострофира у њеном образложењу, налази упориште искључиво на налазу и мишљењу саобраћајног вјештака.

Међутим код чињеница, које произлазе из налаза саобраћајног вјештака, да технички није било могуће утврдити да ли се неко од возила учесника у незгоди кретало безбједном брзином и да ли се прије незгоде зауставило, као и да технички није могуће потврдити нити негирати изјаву било ког од возача да је прије незгоде зауставио возило (нису евидентирани трагови гурања возила у увиђајној документацији), на наведеним аргументима жалбе, не може заснивати тврдња да је оптужени кршењем саобраћајних прописа у означеном облику проузроковао саобраћајну незгоду са посљедицом настанка штете на возилу другом учеснику у незгоди, у износу од 12.329,39 КМ, па на тај начин починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Дакле, када се непосредни узрок предметне саобраћајне незгоде везује за радњу оптуженог која се манифестује у пропуштању да благовремено заустави своје возило, а та чињеница не произлази на несумљив начин из доказа на који се оптужба позива и у жалби апострофира, онда је у таквој чињеничној ситуацији другостепени суд правилно поступио када је примјеном принципа *in dubio pro reo* сумњу у погледу ове одлучне чињенице за постојање кривичног дјела које је предмет оптужбе, рјешио на начин повољнији за оптуженог, па слиједом тога на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС оптуженог ослободио оптужбе, усљед недостатка доказа, да је починио предметно кривично дјело.

Из наведених разлога жалба окружног јавног тужиоца се показује као неоснована, ради чега је овај суд одлучио као у изреци, те сходном примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, жалбу као неосновану одбио и побијану пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић